

Sygn. akt: III U 426/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 marca 2015 r. w O.

sprawy z odwołania A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 26.03.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 13.03.2014r. do dnia 13.03.2016r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26.03.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił A. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

A. W. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, żądając jej zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 20.03.2014r. ustaliła, że odwołujący się nie jest niezdolny do pracy.

Natomiast po przeprowadzeniu postępowania dowodowego pełnomocnik ZUS pozostawił rozstrzygnięcie do uznania Sądu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19.12.2013r. A. W. złożył wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem z dnia 22.01.2014r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że A. W. nie jest niezdolny do pracy. Na skutek wniesionego sprzeciwu, jego stan zdrowia był badany przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 20.03.2014r. zajęła analogiczne stanowisko.

Wobec powyższego zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił przyznania A. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.57 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz.1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art.12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania A. W. zależna była od wykazania przez niego niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii i kardiologii. Po przeprowadzeniu wywiadu z A. W., jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli rozpoznali u niego: zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego bez zespołu neurologicznego i istotnego upośledzenia funkcji narządu ruchu, zmiany zwyrodnieniowe lewego stawu biodrowego bez upośledzenia funkcji chodu, nadciśnienie tętnicze i przepuklinę pępkową.

Biegli ocenili, że występujące u odwołującego się schorzenia oraz stopień ich zaawansowania nie powodują niezdolności do pracy zarobkowej (k.15-17).

W toku postępowania odwołujący podniósł dodatkowo, że ma także problemy ze wzrokiem, które uniemożliwiają mu wykonywanie dotychczasowej pracy operatora sprzętu ciężkiego.

Wobec powyższego Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego okulisty.

Biegła okulista rozpoznała u odwołującego się: otwór w plamce oka lewego z niedowidzeniem dużego stopnia oka lewego i praktyczną jednoocność. Biegła stwierdziła, że na podstawie przeprowadzonego badania okulistycznego oraz po wnikliwej analizie dokumentacji medycznej stwierdziła, że odwołujący nie może wykonywać wyuczonego i do tej pory wykonywanego zawodu operatora sprzętu ciężkiego. Zawód ten wymaga pełnej ostrości wzroku, widzenia obuocznego i poczucia głębi. Na skutek uszkodzenia przez proces zwyrodnieniowy siatkówki w plamce odwołujący utracił możliwość kontynuowania wyuczonego i wykonywanego zawodu. Biegła stwierdziła, że A. W. jest praktycznie jednooczny i jest niezdolny do pracy w charakterze operatora sprzętu ciężkiego. Biegła określiła termin powstania niezdolności do pracy na dzień 13 marca 2014r., gdyż w aktach sprawy jest dokument potwierdzający datę, kiedy odwołujący już widział słabo. Wcześniej nie było badań okulistycznych ani skarg na złe widzenie. Biegła stwierdziła,

że określając końcową datę trwania niezdolności na dzień 13.03.2016r., wzięła pod uwagę, że trudno jest przewidzieć, jaki będzie efekt leczenia, które jest trudne i często niesatysfakcjonujące (k.50-51).

ZUS w piśmie z dnia 16.01.2015r. oświadczył, że nie zgłasza uwag do tak brzmiącej opinii (k.61). Natomiast na ostatniej rozprawie pełnomocnik ZUS pozostawił rozstrzygnięcie do uznania Sądu. Odwołujący także zgodził się z wnioskami biegłej.

Zdaniem Sądu należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłego lekarza okulisty. Wnioski tej biegłej zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego się i analizie całości dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych oraz w toku postępowania przed Sądem. Biegła wzięła pod uwagę, że odwołujący jest z wykształcenia operatorem sprzętu ciężkiego i taki zawód wykonuje. Z opinii tej wynika, że odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do pracy, gdyż wada wzroku uniemożliwia mu wykonywanie pracy operatora sprzętu ciężkiego.

A. W. spełnia także pozostałe warunki z art.57 ust.1 w/w ustawy. Jego niezdolność powstała bowiem w okresie 18-tu miesięcy od ostatniego ubezpieczenia, które zakończyło się dnia 02.10.2013r. Nadto zgromadził ponad 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych w ostatnim dziesięcioleciu liczonym zgodnie z art.57 ust.1 pkt 2 w zw. z art.58 ust.2 w/w ustawy.

Mając to na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał A. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 13.03.2014r. do dnia 13.03.2016r.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a w/w ustawy - Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującej prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy już na etapie postępowania przed ZUS-em. Z uwagi bowiem na poziom skomplikowania sprawy, do jej rozstrzygnięcia niezbędne było zasięgnięcie opinii biegłych sądowych lekarzy.

Z tych względów orzeczono jak w pkt 2 wyroku.